

στον ιδιόρρυθμος καὶ πλούσιος. Ὑπάρχουσι προσέτι διάγλυφοι θύραι παριστώσαι ὑποκείμενα ἐκ τῆς Γραφῆς, μαρμαρίνοι, ἄμβωνες, ἀλλόκοτα ὀρειχάλ-
λινα κηροπήγια, θυριατήρια κεκοσμημένα μὲ κω-
δωνίσκους, ἀργυρόχρυσοι θήκαι Εὐαγγελίων, κεν-
τητὰ ἄμφια, ἀργυροὶ στέφανοι τοῦ γάμου, ὡς
στρουθοκαμήλων ἐν μεταλλίναῖς θήκαις, καὶ ἀρ-
χαῖαι βυζαντιναὶ ζωγραφίαι, συχνὰ παριστώσαι
τὸν Ἄγ. Γεώργιον, ὅστις εἶνε ὁ προστάτης Ἄγιος
τῶν Κοπτῶν.

Ὁ λαὸς τῶν Κοπτῶν ἀξιούσιν ὅτι εἶνε αὐτοὶ οἱ
ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, ὡς διακεκριμένοι
ἀπὸ τῆς κατακτητικῆς φυλῆς τῶν Ἀράβων, οἵτινες
ἐπέδραμον πάλαι τὴν χώραν. Εἶνε κωμικὴ ἰδέα,
ἀλλὰ διὰ τὰ πεισθῶμεν παρακαλοῦσιν ἡμᾶς τὰ πα-
ρατηρήσωμεν τὴν ἄκραν τῶν ὁμοιότητων μὲ τὰς μορ-
μίας. Πρωϊμώτατα ἐκχριστιανισθέντες, ἐμείναν πι-
στοὶ εἰς τὴν θρησκείαν τῶν ἐν μέσῳ τοῦ περικυ-
κλοῦντος αὐτοὺς μωαμεθανικοῦ πληθυσμοῦ. Ἄξιον
μνείας ὅμως εἶνε ὅτι ἐκηρύχθησαν αἰρετικοὶ ὑπὸ τῆς
ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου πρὸ τῆς ἀραβικῆς κατακτή-
σεως, διότι ἠρνήθησαν τὴν λατρεύουσαν τὴν ἀνθρωπίνην
φύσιν τοῦ Χριστοῦ, τὴν θεϊάν μόνον λατρεύοντες.
Εἶνε οἱ φύλακες τῶν χριστιανικῶν παραδόσεων τῆς
Αἰγύπτου. Ἐν τινι κρύπτῃ ὑποκάτωθεν ναοῦ τινος
δεικνύουσι δύο κόγχας. Ἡ μία ἦτο, λέγουσιν, ἡ
κοιτίς ὅπου ἐκοιμᾶτο ὁ Ἰωσήφ, ἡ δέ, ὅπου ἐκοιμᾶτο
ἡ Παρθένος καὶ τὸ θεῖον βρέφος κατὰ τὴν εἰς Αἴ-
γυπτον φυγὴν. Οὐ μακρὰν τῆς Ἡλιοπόλεως ὑπάρχει
παμπάλαιον δένδρον, ὑφ' οὗ τοὺς κλώνας ἀνεπαύθη,
λέγουσιν, ἡ ἁγία Οἰκογένεια, ὅταν τὸ καῦμα τοῦ
ἡλίου δὲν ἐπέτρεπε τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ὁδοι-
πορίας.

Ὑπάρχουσι περὶ τὰς πεντακοσίας χιλιάδας Κο-
πτῶν ἐν Αἰγύπτῳ. Εἶνε βιβλιοφύλακες καὶ γραφεῖς
εἶνε προσέτι χρυσοῦχοι καὶ ποικιλταί. Ἡ ἀρχαία
γλῶσσά των ἐπέσεν εἰς ἀχρησίαν καὶ εἶνε σχεδὸν
νεκρά. Σήμερον λαλοῦσιν ἀραβιστί, ὡς καὶ τὸ λοι-
πὸν ἔθνος· ἀλλ' ἡ γλῶσσα ἀναζῇ ἐν τῇ ἐκκλησια-
στικῇ ἀκολουθίᾳ των, ἥς μέρος ἀπαγγέλλεται ἐν τῇ
ἀρχαίᾳ φωνῇ, καίτοι λέγεται ὅτι καὶ οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ
δὲν ἐννοοῦσι πάντοτε τί λέγουσι, ἐκ στήθους μόνον
μαθόντες τὸ κεῖμενον, ὥστε τὰ ἐπαναλαμβάνουσι τυ-
πικῶς τὰς λέξεις. Τινὲς δὲ τῶν Κοπτῶν ἐπρόσηλυ-
τίσθησαν καὶ εἰς τὸν προτεσταντισμὸν ὑπὸ Ἀμερι-
κανῶν ἱεραποστόλων.

Δὲν εἶνε ὡς πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν ἐλκυστικὸς λαός.
Τὰ μοναστήρια καὶ οἱ ναοὶ των, ἐν Καίρῳ καὶ τοῖς
πéριξ τοῦλάχιστον, εἶνε τόσον κρύφια, ἀπρόσιτα καὶ
ἀπεριποίητα, ὥστε ὀλίγον ἐκτιμῶνται μόνον ἀπὸ
τοὺς περιηγητάς, δαπανῶντας πολὺ πλεονάζον χρόνον
ἐν τοῖς τζαμίοις τοῦ Μωάμεθ. Ἀλλ' ὁ τε λαὸς καὶ
ἡ ἀρχαία γλῶσσα εἶνε πλήρῃ ἐνδιαιφρόντος ὑπὸ
ἐποψίν ἱστορικὴν. Ἀποτελοῦσι πεδῖον ἐρεῦνης, ὅπερ
θὰ δώσῃ ἡμέραν τινὰ θαυσιπύρην. Ὀλίγον
κατωρθώθη, καὶ καλῶς κατωρθώθη· ἀλλὰ πολὺ
ἀκόμη μένει κρυπτόν. Ἀπόκειται εἰς τοὺς πολυμα-
θεῖς ἐρευνητάς τὰ κατωρθώσονται. Τότε θ' ἀνακα-
λυφθῶσι καὶ περὶ τοῦ λαοῦ τούτου πολλὰ καὶ σπου-
δῆς ἄξια.

Α. Π.

ΝΙΚΑΙΑ ΚΑΙ ΑΓΙΣ

Εἶχεν ἐκπνεύσει ἡ Νικαία· τὰ ὄμματα τὰ διαυγῆ,
Ὡς τόσα εἶχον ἄλλα κλείσει τὸ φέρετρον κ' ἡ
μαῦρον γῆν.

Καὶ ὁ μνηστὴρ τῆς κόρης Ἄγις, φωνὴν ἀφῆκε
γοερὰν,
Ὅτε τὴν εἶδεν εἰς τὸ μνήμα κ' ἐφυγεν, ἐφυγε
μακράν.

Κ' ἐπέρασαν ἡμέραι τόσαι, κ' ἐπέρασε πολὺς
καιρὸς,

Ὅταν ἐφάνη αἰφνιδίως καθὼς ὁ θάνατος ὠχρός...
— Ποῦ ἦσουν, εἶπα, νεανία; — Ὑπὸ τὴν γῆν, ὑπὸ
τὴν γῆν.

Καὶ στρέφων ἀλλαχοῦ τὸ βλέμμα ψυχρὰν ἐτήρησε
σιγὴν.

— Τὴν ἐνθυμεῖσαι τὴν Νικαίαν;... — Τὴν ἐνθυ-
μοῦμαι τὴν ζωὴν.

Ἀπὸ ἐκείνην ὅταν ἔζων ἐλάβανον ἐγὼ πνοήν...

— Κ' εἶσαι νεκρὸς τὴν ὥραν ταύτην; — Πλείτερον
παρὰ νεκρὸς.

Καὶ ἀνηγέρθη ψιθυρίζων περίλυπος· εἶναι καιρὸς!

— Καὶ ποῦ, τοῦ εἶπον, θὰ ὑπάγῃς; — Ποῦ; μοὶ ἀπὴν-
τησε· ἐκεῖ...

Εἰς τὴν Νικαίαν τοῦ ὁ Ἄγις... ἐδῶ πλησίον
κατοικεῖ.

Καὶ τὴν αὐγὴν, πρὸ τοῦ ἡλίου, εἰς τῆς Νικαίας
τὸν σταυρόν,

Ὁ Νεκροθάπτης τοῦ χωρίου ἐσκόπευεν ἓνα νεκρόν!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Πρὸ τινος ἡ ἀκαδημαϊκὴ σύγκλητος τοῦ Πανε-
πιστημίου τῆς Ζυρίχης μετὰ μακρὰς συζητήσεως
καὶ διασκέψεως ἐδέχθη ὡς ὑφηγητὴν τοῦ ρωμαιοῦ,
ἀγγλικοῦ, ἀμερικανικοῦ, ἐν ἐνὶ λόγῳ τοῦ διεθνoῦς
δικαίου ἐν τῷ αὐτῷ Πανεπιστημίῳ τὴν κυρίαν Αἰ-
μιλίαν Κέμπιν. Ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε ἡ πρώτη τοῦ
φύλου τῆς ἡ ἀναλαβοῦσα τὴν διδασκαλίαν τοῦ δι-
καίου ἐν Πανεπιστημίῳ, τὸ δὲ πρωτοφανὲς γεγονός
ἔστρεψε πάλιν τὴν προσοχὴν τῶν κοινωνιολογούντων
εἰς τὰς πρὸς χειραφέτησιν προσπάθειαις τῶν γυ-
ναικῶν. Πάντες γνωρίζομεν ὅτι αἱ προσπάθειαι
αὗται τείνουσι συντονώτατα εἰς χρησιμοποίησιν τῶν
πνευματικῶν δυνάμεων καὶ δεξιότητων τῆς γυναι-
κός, εἰς αὐτοτέλειαν καὶ ἀνεξαρτησίαν ἀπὸ τοῦ ἀν-
δρός καὶ εἰς ἰσοτιμίαν πρὸς αὐτόν. Ὀλίγοι ὅμως
εἶνε οἱ γνωρίζοντες πότε ἤρχισε κυρίως ἡ πρὸς χει-
ραφέτησιν τῶν γυναικῶν κίνησις καὶ ποῖα πεδία
κατέκτησεν ἄχρι τοῦδε.

Εἶνε ἀληθές ὅτι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὑπῆρχαν γυ-
ναῖκες ἰατροί, ἐν πάσῃ δ' ἐποχῇ πεπαιδευμένα καὶ
δραστήρια γυναῖκες, αἵτινες διὰ τῶν ἰδίων δυνά-
μεων ἀνῆλθον εἰς περιωπὴν· ἀλλ' ὁ κυρίως ἀγὼν
πρὸς ἀπόκτησιν τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικός ἤρ-
χισεν ἐν Εὐρώπῃ τῷ 1865 μετὰ τῆς ἀδείας ἣν τὸ
πανεπιστήμιον τῆς Ζυρίχης παρέσχεν εἰς τὸ θῆλυ
φύλον πρὸς σπουδὴν ἐν αὐτῷ. Ἐν Ἀμερικῇ, τῇ
γενεθλίῳ χωρῇ τῶν πρὸς αὐτοτέλειαν προσπαθειῶν

τῆς γυναικὸς ἡ κίνησις αὕτη ἀνέρχεται μέχρι τοῦ περὶ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος (1776). Ὡς γράφει ἡ κυρία Λαίφερμουρ, ἡ γνωστὴ ὑπέρμαχος τῶν γυναικείων δικαιωμάτων, τὸ ὠραῖον φύλον ἐπίσης ἠθέλησε τότε νὰ μετὰσχῃ τοῦ ἔργου καὶ νὰ ὑποβοηθήσῃ τοὺς ἀγωνιζομένους ἀδελφοὺς.

Περὶ τὰς 200,000 γυναῖκες ἀπετέλεσαν σωματεῖα καὶ ἤρχισαν μιμούμεναι τοὺς ἄνδρας εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν καὶ τὰς τάσεις. Ἡ ἀνάμιξις τοῦ τρυφεροῦ φύλου εἰς ἀλλότρια δὲν ἀπεκρούσθη, διότι οἱ καίριοι ἦσαν δυσχερεῖς ἡ δὲ βοήθεια ὤθεν καὶ ἂν προήρχετο ἦτο εὐπρόσδεκτος, πρὸς τούτοις δὲ ἕκαστος ἦτο πεπεισμένος ὅτι αἱ γυναῖκες μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου θὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ ἔργα τῶν ἄλλ' αὐταὶ διετήρησαν ἐπιμόνως τὸ κατακτηθὲν ἔδαφος. Περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος μετείχον ἤδη τῆς διοικήσεως τῶν δημοσίων, καὶ προήδρευον συνελεύσεων ἀποτελουμένων καὶ ὑπ' ἄνδρων — ἐννοεῖται ἀμερικανῶν. Ἐμαθον νὰ παρασκευάζωσι νομοσχέδια, νὰ ἰδρύωσιν ἐπιτροπὰς, ἀνέπτυξαν δὲ τοιαύτην δραστηριότητα ὥστε ἐπὶ τέλους ἐπέσπασαν τὴν προσοχὴν τῶν ἀνδρῶν.

Ὀλίγα βεβαίως ἐπετύγχανον τοῦ σκοπομένου, ἀλλὰ δὲν ἀπεδειλῶν ἐκ τῶν δυσχερειῶν καὶ τῶν ἐμποδίων, ἀλλὰ πλήρεις θάρρους ἐχώρουν ἔμπρός, ἕως οὗ περὶ τὸ 1840 ἦσαντο μέγαν θρίαμβον. Τὸ ἐν τῷ Κρατεὶ τῆς Νέας Ἰόρκης πανεπιστήμιον τῆς ἀμερικανικῆς Γενεῦσε ἤνοιξε τὰς πύλας του καὶ εἰς τὰς γυναῖκας, ἡ δὲ μὲν Ἐλισάβετ Μπλάκουελ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη γυνὴ ἡ φοιτήσασα εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦτο καὶ αὐτὴ τῷ 1850 διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς ἀναγορευθεῖσα. Μετ' οὐ πολὺ ἡ Μπλάκουελ ἔλαβε μάλιστα παρὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ τὴν ἄδειαν νὰ ἰδρύσῃ ἱατρικὴν σχολὴν διὰ τὰς γυναῖκας καὶ νὰ διδάσκη ἐν αὐτῇ.

Καὶ εἰς ἄλλα σταδία τῆς ἀνδρικῆς δράσεως δὲν ἔπαυσε συναγωνιζόμενον τὸ ἀσθενὲς πρὸς τὸ ἰσχυρὸν φύλον, ἰδίως μάλιστα ἀπὸ τοῦ 1868 μετὰ τηλικούτου ζήλου ὥστε οἱ θήλεις ἱατροὶ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἀνῆλθον τῷ 1891 ὑπὲρ τοὺς 3,200 πρὸς τούτοις δ' εὐρίσκομεν πληθύν θηλυκῶν καθηγητῶν, δικηγόρων, φαρμακοποιῶν καὶ ὑπερτετρακισχιλίων ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους μὲ μεσοφούστανον. Καὶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν εἰσῆλσαν αἱ κυρίαι ἐν Οὐασινγκτῶνι, καὶ ἀριθμοῦνται ὑπὲρ τὰς 64 ἐν αὐτῷ, ἐν μέρει μὲν ἐν τῷ τμήματι τῆς ἐπιμελητείας, ἐν μέρει δὲ ἐν τῷ τοῦ ὑγειονομικοῦ κλάδου, τὸσον δὲ στερεῶς ἐπάτησαν τὸν πόδα ἐν αὐτοῖς, ὥστε ὁ διορισμὸς γυναικείων τμηματάρχων ἐν τοῖς κατακτηθεῖσι τούτοις τμήμασιν εἶνε ἁπλῶς ζήτημα χρόνου.

Ἐτι καλλιτέρα εἶνε ἡ θέσις τῶν ἐν τῷ ὁμοσπονδιακῷ ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν, διότι ἐκ τῶν 1400 θηλυκῶν ὑπαλλήλων τοῦ ὑπουργείου τούτου ἱκαναὶ ἀνερριχίσθησαν εἰς ἀνωτέρους βαθμούς, λαμβάνουσαι μισθὸν μέχρι 2000 δολλαρίων, οὐδεὶς δ' ἀμφιβάλλει ὅτι ὑποκάρδιος αὐτῶν πόθος εἶνε ν' ἀνέλθωσι μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ κλάδου τούτου.

Ἐν γένει φιλόπονοι καὶ δραστήριοι γυναῖκες δύνανται νὰ γίνωσι τὸ πᾶν ἐν Ἀμερικῇ, χωρὶς πρὸς

τοῦτο νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐγκατασταθῶσιν εἰς τὴν εἰς τὰς Ἠνωμένας πολιτείας ἀνήκουσαν ἐπαρχίαν Βρομίνγ ὅπου τὸ ὠραῖον φύλον διὰ τῆς ἐνεργείας τῶν προμάχων τῶν δικαίων αὐτοῦ καὶ τῆς ἐξευτελιστικῆς γυναικολατρείας τῶν ἀνδρῶν, ὡς ἀποκαλεῖ τὴν πρὸς τὰς γυναῖκας ἀγάπην ὁ Σοπενχάουερ, ἐγένετο ἰσότημον πρὸς τὸ ἀνδρικὸν καθ' ὅλου εἰσελάσαν μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐνόρκου.

Εἶν' ἀληθὲς μὲν ὅτι ἀπεκρούσθη ἡ αἰτήσις νομομαθοῦς γυναικὸς ἥτις ἐζήτησε θέσιν ἀρεοπαγίτου ἐν ταῖς Ἠνωμέναις πολιτείαις, ἀλλὰ πρὸ μικροῦ ἡ σπουδαιοτάτη θέσις αὐτάρχου, εἰς ἣν ἕκαστον τῶν κρατῶν διώριζε μέχρι τοῦδε ἀποκλειστικῶς ἄνδρας, ἐδόθη ἐν Μισουρή εἰς γυναῖκα, ἀφ' οὗ ἀπεδείξε περιτράνωσ ὅτι οὐδεὶς ἀμερικανικὸς νόμος ῥητῶς ὥριζεν ὅτι αἱ γυναῖκες ἐστεροῦντο τοῦ δικαιώματος ν' ἀναλάβωσιν οἰανδήποτε ὑπηρεσίαν.

Καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ ἀξίωμα τοῦ Προέδρου τῆς Βορειοαμερικανικῆς ὁμοσπονδίας θέλουσι νὰ κατακτήσωσιν, ἡ δὲ πρὸς τοῦτο ἀπόπειρα ἐγένετο πράγματι πρὸ τινων ἐτῶν. Ὅτε ἐπλησίαζε τὸ τέλος τῆς πρώτης προεδρείας τοῦ Κλέβελανδ ἡ κυρία Βέλθα Λόκθουδ ἐκ Βασιγκτῶνος, μέλος τῆς ἐταιρείας τῶν χειραφετηθεισῶν γυναικῶν, προέβαλε τὴν ὑποψηφιότητα αὐτῆς. Καὶ ναὶ μὲν δὲν ἐπὶ νενεκε σπουδαῖον ἀνταγωνισμὸν εἰς τὰ δύο μεγάλα ἀντιμάχοντα κόμματα, ἐν τούτοις ἀπέσπασεν ἱκανὰς χιλιάδας ψήφων, ἡ δὲ ἐν δημοσίᾳ συνελεύσει προβληθεῖσα ἐρώτησις ἂν δύνανται ν' ἀξιώσιν αἱ γυναῖκες νὰ κατοικήσωσιν ὡς κορυφὴ τῆς Δημοκρατίας τὸν προεδρικὸν Λευκὸν Οἶκον ἔτυχε καταφατικῆς ἀπαντήσεως ὑφ' ἀπασῶν τῶν γυναικῶν. Οἱ ἄνδρες ὁμῶς ἐδικαίωσαν τὸ σατυρικὸν ἐκεῖνο φύλλον, τὸ ὁποῖον ἔγραφε πρὸς τὴν πυρετωδῶς ὑπὲρ τῆς υποψηφιότητός της ἐργαζομένην Λόκθουδ ἐν δηκτικῷ ποιήματι:

«Τρέχε ἐπάνω κάτω ὅσον ἡμπορεῖς. Τοῦ κακοῦ, δὲν θά σ' ἐκλέξουν. Τὰς ψήφους ποῦ θά πάρῃς μπορεῖς νὰ τὰς μετρήσῃς ἐν τῇ δακτυλῇ σου. Νὰ ἦσουν εὐμορφὴ καὶ νέα, θά ἔτρεχε κατόπιν σου τὸ πλῆθος πατεῖς με πατῶ σε. Μὰ εἰσαὶ τὸ ἐναντίον, γι' αὐτὸ σ' ἀφίνει ὁ λαὸς νὰ τρέχῃς σύ».

Ἐκ τούτου ὁμῶς ἔπεται ὅτι ἂν αἱ μέλλουσαι ὑποψήφιοι εἶνε ὠραῖαι ἢ ἔχωσιν ἄλλα προσόντα, εἶνε δυνατόν νὰ ληφθῶσι σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν ἴσως δὲ καὶ ν' ἀναχθῶσιν εἰς τὴν ἀνωτάτην δημοκρατικὴν ἀρχήν.

Τὰς ὑπ' αὐτὴν βαθμίδας κατέκτησαν ἤδη αἱ ἀμερικανίδες. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν, δεκατρεῖς ἐν μόνῃ τῇ πολιτείᾳ τῆς Ἰόδας, διοικοῦσι μικρὰς περιοχὰς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἡ δὲ πόλις Ἀργονία ἐν Κανσὰς ἔχει ἀπὸ τοῦ 1887 θῆλυν δήμαρχον. Ἡ γυνὴ αὕτη Σωσάνα Μεδόρα Σάλτερ καλουμένη, εἶνε νέα εἰσέτι, σύζυγος δικηγόρου καὶ μήτηρ τεσσάρων τέκνων. Ἐξελέχθη τῇ βοηθείᾳ τῶν γυναικείων ψήφων, διότι ἐν τῷ Κράτει ἐκείνῳ ἀπέκτησαν καὶ αἱ γυναῖκες τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν. Ἡ κυρία Σάλτερ εἶνε δραστηριώτατον μέλος τοῦ κατὰ τῆς χρήσεως πνευματικῶν ποτῶν γυναικείου συλλόγου. Πρὸ αὐτῆς δήμαρχος ἦτο ὁ πατήρ της Μίστερ Κίνσεν, κατὰ τὰς νέας ὁμῶς ἐκλογὰς προϋτάθησαν πέντε ὑποψήφιοι, συγχρόνως δὲ προέβαλε τὴν ὑποψηφιό-

τητά της καὶ ἡ κυρία Σάλτερ. Κατ' ἀρχὰς ἐγέλων οἱ πολλοὶ διὰ τὸν ἀστείμνον, ἀλλ' αἱ φίλαι τῆς ὑποψηφίου εἰργάσθησαν μετὰ τοιούτου ζήλου καὶ τόσον τελεσφόρως ὥστε ἔλαβεν τὰ τρία τέταρτα τῶν ψήφων.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι πλὴν τῆς Ἀργονίας οὐδεμία ἀμερικανικὴ πόλις ἐξέλεξε θηλυκὸν δήμαρχον, ἀλλὰ κατὰ τὰς τελευταίας ἐν Ῥουμανίᾳ δημοτικὰς ἐκλογὰς τὸ χωρίον Βρενέστι ἐξέλεξε γυναῖκα ὡς δήμαρχον. Εἶνε δὲ βεβαία ἡ ἐκλεγθεῖσα ὅτι θὰ ἐπικυρωθῇ ἡ ἐκλογή της ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως, διότι ὑπῆρξεν ἤδη δήμαρχος τῆς Μαγκαλιάς χωρὶς νὰ προβάλῃσιν ἔνστασιν τινὰ αἱ ἀρχαί.

Ἐν γένει ἡ Ῥουμανία φαίνεται τόπος λίαν εὐνοϊκὸς εἰς τὴν χειραφέτησιν τῶν γυναικῶν. Διότι ἐν ᾧ ἐπὶ παραδείγματι εἰς τὴν δεσποινίδα Ποπελέν, τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῶν Βρυξελλῶν ἀναγορευθεῖσαν διδάκτορα τοῦ δικαίου δὲν παρεσχέθη ἡ ἄδεια τοῦ δικηγορεῖν, καὶ μόνον διὰ δικαστικῆς ὁδοῦ κατάρθωσεν αὐτὴ ν' ἀποσπᾷ τὴν ἄδειαν ταύτην, ἐν ᾧ τὸ δικαίωμα τοῦτο δὲν ἐπετράπη εἰσέτι οὔτε ἐν Γερμανίᾳ οὔτε ἐν Αὐστρίᾳ οὔτε ἐν ἄλλοις Κράτεσι, ἢ ἐν Παρίσις τὸ δίκαιον σπουδάσασα δεσποινὶς Σαρμίσσα Βιλτσέσκο ἀνεγνωρίσθη ὡς δικηγόρος καὶ ἐξασκεῖ ἐν Βουκουρεστίῳ ὡς ἰσότημος πρὸς τοὺς ἀνδρας τὸ δικηγορικὸν ἐπαγγέλμα.

Τὰ λοιπὰ κράτη, ὡς εἵπομεν ἤδη, φαίνονται ἀποστέργοντα τοὺς θηλυκοὺς δικηγόρους, ἐκ δὲ τῶν Πανεπιστημίων, ὡς εἵπομεν ἤδη, μόνον τὸ τῆς Ζυρίχης ἐσυνθηκολόγησε. Ἡ Ἑλβετία λοιπὸν ὑπερεφάλαγγισεν κατὰ τοῦτο καὶ αὐτὴν τὴν Ἀμερικὴν, διότι ὑπάρχουσι μὲν ἐκεῖ ὀγδοῶντα θήλειαι δικηγόροι, ἀλλ' οὐδεὶς καθηγητὴς τοῦ δικαίου ἀνήκων εἰς τὸ ὠραῖον φύλον, τὸ ὁποῖον τόσῳ παραδοξότερον εἶνε ὅσον ἐν τοῖς ἐκεῖ Πανεπιστημίοις πολλαὶ γυναῖκες διδάσκουσι φιλολογίαν, φιλοσοφίαν καὶ ἱστορίαν.

Μία μάλιστα τούτων, ἡ μὲς Ἰωάννα Μπαϊκερ θεωρεῖται σοφὴ γυνὴ καὶ βαθεῖα γνώστης τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος. Ἡ μὲς Ἀλίκη Λάμπ εἰς τὰ μαθηματικά καὶ τὴν ἀστρονομίαν ἀνωτέραν αὐτῆς εἶχε μόνον τὴν πρό τινας ἀποθανοῦσαν καθηγήτριαν τοῦ ἐν Στοκόλμῃ Πανεπιστημίου Σοφίαν Κοβαλέβσκη. Ἡ κυρία αὕτη ἔτυχε πρό τινων ἐτῶν ἐνός τῶν μεγάλων βραβεῶν ἐπὶ τῇ λύσει μαθηματικῶν προβλημάτων ὑπὸ τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, χάριν δ' αὐτῆς παρεχωρήθη τὸ δικαίωμα εἰς τὰς γυναῖκας τοῦ παρευρίσκεσθαι εἰς τὰς συνεδριάσεις, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς τέως. Ἡ κατὰκτησις δ' αὕτη ἐνεποίησε μεγαλητέραν ἐντύπωσιν παρὰ ἡ ἐκλογή τῆς συζύγου τοῦ Μολν-Ἐδουάρδ ὡς μέλους τῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν καὶ ὁ διορισμὸς αὐτῆς ὡς καθηγήτριας τῆς Ζωολογίας ἐν τῷ φυσικοῦστορικῷ Μουσείῳ τῶν Παρισίων.

Οἱ Παρίσιοι ἔχουν καὶ ἄλλας δύο γυναῖκας, αἵτινες ἀφωσιώθησαν εἰς ἐρεῦνας αἵτινες ἐθεωροῦντο ὡς ἀποκλειστικὸς κλῆρος τῶν ἀνδρῶν. Καὶ ἡ μία μὲν ἐξ αὐτῶν, ἡ κυρία Λεναὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐρευναν τῆς ἀσιατικῆς ἀρχαιότητος, ἡ δὲ ἄλλη, δεσποινὶς Παλμποτιὲ εἰς τὰς ἀνατολικὰς γλώσσας, ἀμρότεροι μετ' ἐπιτυχίας.

Οἱ ἄνδρες χάνουν λοιπὸν σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν τὸ ἑδαφὸς τῶν, εἶνε δὲ πράγματι δυσκόλον νὰ εὐρεθῶσι πολλὰ ἐπαγγέλματα εἰς τὰ ὁποῖα νὰ μὴ παρεισέδυσαν αἱ γυναῖκες. Καὶ αὐτὴν τὴν περὶ σωτηρίας τῆς ψυχῆς μέριμναν ἔβαλαν ἤδη εἰς τὸ χέρι ἐν Ἀμερικῇ, παρὰ τινι αἰρέσει ἰδρυθείση τὸ 1791 καὶ μὴ ἀναγνωρίζουσα τὸ τρισυπόστατον. Τοιούτοι ἱερεῖς εἰσὶν ἐπὶ τοῦ παρόντος 165, ἐξ ὧν πρώτη ὑπῆρξεν ἡ Μὲς Βάρτλεττ, ἐν Καλαμοζόο τῆς Πενσυλβανίας. Αὕτη ἀπόφοιτος τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Πάρθαρδ καὶ μόλις εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν ἔχει εὐκαμπτον καὶ λιγυρὸν τὸ ἀνάστημα καὶ πλουσίαν μαύρην κόμην περιβάλλουσιν περικαλλῆς ὡσεὶδὲς πρόσωπον. Διαπρέπει δ' ὄχι μόνον ἐπὶ καλλονῇ ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μαγευτικῇ εὐγλωττίᾳ, κατὰ τὴν λειτουργίαν δὲ οὐδέποτε φορεῖ ἱερατικὴν στολὴν ἀλλὰ κομψοτάτην μέλαιναν ἐσθῆτα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς φέρει μέγαν μέλανα ῥεμβράνδειον πῖλον ἐφ' οὗ τχλαντεύονται ἄσπρα πτερὰ στρουθοκαμήλου. Ἡ κοινότης εἶνε κατευχαριστημένη μὲ τὸν ἱερέα της.

Ἡ κυρία Κίμβαλλ τοῦναντίον ἔστρεψε τὴν προσοχὴν της εἰς τὰ ἐγκόσμια, ὡς ὑπάλληλος δὲ σιδηροδρόμου ἔδειξε τοιαύτην ἱκανότητα ὥστε πρὸ μικροῦ ἐξελέχθη πρόεδρος σιδηροδρομικῆς εταιρίας ὑπὸ τῶν μετόχων αὐτῆς.

Ἐν Εὐρώπῃ τοιοῦτό τι δὲν εἶνε ἐπὶ τοῦ παρόντος δυνατόν. Βεβαίως καὶ ἐνταῦθα αἱ γυναῖκες εἰσώρμησαν εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ κατὰκτησις καὶ ταύτης τῆς περιοχῆς δὲν εἶνε δυνατὴ ἐφ' ὅσον αἱ γυναῖκες δεικνύουσι πρὸς τὰ τεχνικὰ μαθήματα τὴν ἀντιπάθειαν, ἣν ἀναμφισβητήτως ἔδειξαν μέχρι τοῦδε. Εἰς τὴν κατηγορίαν δὲ ταύτην ὑπάγονται ὄχι μόνον αἱ τοῦ ἀρχαίου ἀλλὰ καὶ αἱ τοῦ νέου κόσμου. Διότι ἐν αὐτῇ τῇ Ἀμερικῇ πλὴν τῆς μνησθείσης προέδρου τῆς σιδηροδρομικῆς εταιρίας μόνον τέσσαρες γυναῖκες ἀπεφοίτησαν ἐκ τοῦ Πολυτεχνείου· δύο ἐξ αὐτῶν ἔλαβον δίπλωμα πολιτικῶν μηχανικῶν, μία ἄλλη ἡ Μὲς Δεβάρ ἐκ Σικάγου ναυτικοῦ μηχανικοῦ, καὶ ἡ τετάρτη Ἑλίζα Πούλ ἐκ Χελσέης τῆς Μασαχουσέτης πηδαλιούχου.

Ἡ κυρία αὕτη εἶνε ἀναντιρρήτως ὁ θῆλυς πλοίαρχος τοῦ μέλλοντος. Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὕτη ἡ κατακτήσασα τὸ θαλάσσιον στοιχεῖον, διότι πρὸ αὐτῆς ὑπῆρξαν τρεῖς πηδαλιούχοι ἐκ τοῦ γυναικείου φύλου. Ἦσαν δὲ αὗται ἡ Τατιάνα Στοτόφ, γιγαντιαία ῥώσσις, ἥτις ἐταξείδευεν ὡς πλοίαρχος ἡμιολίας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν Μαύρην θάλασσαν ἐν ἣ καὶ ἐπνίγη τῷ 1891. Ἔτι δὲ ἡ τῷ 1889 ἀποθανοῦσα ἀγγλὶς Μὲς Ἄννα Μίλλαρ, ἥτις ὡς καὶ ἡ ἀδελφὴ της Βέτση διέπλευσεν ὡς πλοίαρχος τοῦ βρικίου Κλείτου πλείστας θαλάσσας.

Ἐν γένει παρὰ τὰς ἀμερικανίδας αἱ ἀγγλίδες δεικνύουσι μεγίστην τάσιν πρὸς ἀπόκτησιν τῶν ἀνδρικῶν δικαιωμάτων, μολονότι δὲ κατὰ τὸ ἀγγλικὸν δίκαιον δὲν ἐπιτρέπεται αὐταῖς ἡ ἄσκησις δημοσίας ὑπηρεσίας, ἐν τούτοις κατέλαβον ἐπικρατοῦσαν θέσιν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ. Ἐν Ἀγγλίᾳ πλείονες εἶνε οἱ θήλειαι διδάσκαλοι παρὰ οἱ ἄρρενες. Καὶ ἐν τοῖς ἐμπορικαῖς καταστήμασι γίνεται μεγίστη χρῆ-

σις γυναικῶν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ Λονδίῳ εἶνε δύσκολον νὰ εὕρῃ τις ἐμπορικὸν κατὰστημα ἔχον ἄρρενας ὑπαλλήλους· ὅχι μόνον τὰ πρὸς τὸν γυναικεῖον καλλωπισμὸν σχέσιν ἔχοντα πρατήρια ὑπηρετοῦνται ὑπὸ γυναικῶν ἀλλὰ καὶ καφενεῖα καὶ κουρεῖα ἔχουσι θήλειες ὑπαλλήλους, γυναικεῖοι δὲ δάκτυλοι ξυρρίζουσι καὶ τὸ κατ' ἐξοχὴν χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀνδρός, τὸ γένειον.

Σπουδαιότατον σημεῖον τῆς τάσεως τῶν γυναικῶν πρὸς κατὰκτησιν τοῦ σύμπαντος εἶνε ὅτι ἔγιναν καὶ ταξιδεύοντες ἀντιπρόσωποι βιομηχανικῶν καταστημάτων. Σπουδαῖον ἐργοστάσιον τῆς Φραγκοῦρτης ἐπεμψε κυρίαν τινὰ ὡς ἀντιπρόσωπον εἰς Βερολίνον· ἂν καὶ εἰς τὸν κλάδον τοῦτον τῆς ἐνεργείας θὰ εὐδοκιμήσῃ τὸ ὥραϊον φύλον, θὰ δείξῃ μόνον τὸ μέλλον. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι τὸ ἐν Βεῖμαρῃ συνελθὼν συνέδριον τῶν γυναικῶν διὰ τῶν ἐνεργειῶν του ἔπεισε τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἐπαρχιακῆς βουλῆς τῆς Βαδης ν' ἀνοίξωσιν ἐν μέρει τοῦλάχιστον τὰς πανεπιστημιακὰς σπουδὰς εἰς τὸ θῆλυ φύλον, τοῦτο δ' εἶνε τὸ πρῶτον ἐν Γερμανίᾳ ῥῆγμα κατὰ τοῦ τείχους ἐκείνου, τὸ ὅποιον μέχρι τοῦδε ὑψοῦτο ὡς ἐμπόδιον πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν τῆς γυναικός. Ἦτος μάλιστα αἱ Γερμανίδες ὑπερφαλαγγίσωσι καὶ αὐτὰς τὰς ἀμερικανίδας ἀδελφάς των, αἵτινες ὡς τελωνιακοὶ ὑπάλληλοι κατήντησαν ἀνυπόφοροι κατὰ τὴν ἐρευναν τῶν ἀποσκευῶν τῶν ταξιδιωτῶν.

Ὁ παρὼν αἰὼν δὲν θὰ ἐπικληθῇ μόνον αἰὼν σιδηροῦς, αἰὼν τῆς στρατιωτικῆς τυραννίας, τῆς συγκοινωνίας, τῶν ἐφευρέσεων, τῆς πάλης τῶν ἐθνικοτήτων, ἀλλὰ καὶ αἰὼν τῆς χειραφετήσεως τῶν γυναικῶν καὶ τῶν γυναικείων κατακτήσεων.

Μέχρι τίνος σημείου θὰ ἐκταθῶσιν αὐταί, οὐδεὶς γνωρίζει· ἀλλ' οἱ ἄνδρες πρέπει νὰ μὴ ἀνησυχῶσι τὸ παράπαν, καθόσον ἔχουσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν των τὸ μέσον, ἂν μὴ ὀλοσχερῶς νὰ καταπαύσωσι τὸ ῥέυμα τῆς χειραφετήσεως, τοῦλάχιστον νὰ ἀντιτάξωσι κατ' αὐτοῦ ἰσχυρὸν πρόχωμα. Τοῦτο δὲ τὸ μέσον εἶνε ἡ ὑπἀνδρεία. Διότι ἂν αἱ τόσαι καὶ τόσαι χιλιάδες ἀνὺπανδροὶ μένουσαι γυναῖκες, εὗρισκον ἄλλους τόσους προθύμους πρὸς γάμον ἄνδρας, ἡ δραστηριότης τῶν γυναικῶν θὰ συνεκεντροῦτο τότε εἰς τὴν κατὰκτησιν τοῦ ἀνδρός, καὶ αἱ ἄλλαι κατακτήσεις θὰ ἔμενον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὴν ἄκρην.

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ]

K.

Ἡ ΖΩΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Σαββατόβραδο. Εἰς ἓνα σαλονάκι, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους, ἦσαν μαζεμένοι μερικοὶ φίλοι, κατὰ τὸ σύνθημα, καὶ περνοῦσαν τὴν βραδυὰ συνομιλοῦντες καὶ γελώντες.

Τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ὅλοι αἱ Ἀθηναὶ ὠμίλουν περὶ τοῦ θαύματος τῆς ὁδοῦ Σίνας, τοῦ ἀδικοῦ καὶ μυστηριώδους πετροβολισμοῦ μιᾶς οἰκίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι, ἀπὸ μηνὸς τῶρα, ἦσαν ἀνάστατοι καὶ μετ' αὐτῶν οἱ γείτονες καὶ οἱ ἀστυνομικοί. Ἐννοεῖται

ὅτι αὐτὸ ἦτο τὸ θέμα καὶ τῆς ἰδικῆς των συνομιλίας ἀπόψε. Καθένας ἔλεγε τὴν γνώμην του, ἔφερε τὰς κρίσεις του, διηγεῖτο ἀνέκδοτα, ἔκανε συγκρίσεις, ἐξῆγε συμπεράσματα. Ὁ κ. Ἀλφα ὑπεστήριξεν ὅτι τὸ φαινόμενον ἦτο συνηθέστατον εἰς τὰς Ἀθῆνας καὶ ὅτι ἦτο μία τῶν φάσεων τῆς ἀθηναϊκῆς τρέλας ἡ διὰ λίθων ἐπιθέσεις κατὰ τῶν οἰκιῶν. Ὁ κ. Βῆτα ἀπήντησε τότε ὅτι πάντοτε τὸ συμπερὸν εἶνε εἰς τὸ μέσον καὶ ὑπενθύμιζεν ὅτι μίαν φορὰν, εἰς τὴν Πλάκην, ἀνεκαλύφθη ὅτι ὁ ἴδιος ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ ἔρριπτε τὰς πέτρας διὰ νὰ ἐξαναγκάσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ φύγουν ἀπὸ ἐκεῖ οἱ κακοπληρωταὶ ἐνοικιασταὶ του, τοὺς ὁποίους δὲν ἤμποροῦσε ἢ δὲν ἤθελε νὰποδιώξῃ κατ' ἄλλον τρόπον. Ἀλλ' ἡ κυρία Βῆτα, γυνὴ παχέια μὲ μαῦρον μεταξωτὸν φόρεμα καὶ μὲ ἀδάμαντα χονδρὸν εἰς τὴν χεῖρα, δὲν τᾶκούει αὐτά. Αὐτὴ ἔχει ἓνα σωρὸ παραδείγματα,—καὶ τοῦτο λέγουσα, κατεβίβασε ὀλίγον τὸ φῶς ἐνὸς λαμπτήρος, τὸ ὅποιον εἶχε κάμει γλῶσσαν,—νὰ, σωρὸ παραδείγματα ὅτι εἰς ὅσα σπῖτια ἔπεσαν πέτρες ἐπῆλθεν εἰς ὀλίγον καιρὸν τελεία καταστροφή καὶ ὅτι ἐπομένως ὁ λιθοβολισμὸς ἦτο οἰωνὸς ἀνωτέρας φύσεως, ἢ ὥστε νὰ συλλάβῃ τὸν δράστην του ἡ Ἀστυνομία.

—Ὡστε λέτε ὅτι ὁ διάβολος ρίπτει τῆς πέτρες, κυρία Βῆτα; ἠρώτησεν ὁ κ. Ἀλφα.

—Ξέρω κ' ἐγώ...

—Ἀρ' τόσους ποῦ ἔπιασαν λοιπόν;

—Ἦταν ἀθῶοι. Νὰ πέρσι ἀκόμη, κοντὰ στὸ σπῖτι μας, ἔπεφταν πάλι σ' ἓνα χαμῶσπιτο πέτρες· ἔπιασαν ἓνα, τὸν ἐδάσανισαν στὴν Ἀστυνομίαν τὸν κακομοῖρη, καὶ ὅμως οἱ πέτρες ἐξακολουθοῦσαν νὰ πέφτουν.

—Τὰς ἔρριχνε ὕστερα ἓνας συγγενῆς του, ποῦ ἤθελε νὰ τον σώσῃ! ἐπεξηγήσεν ὁ κ. Βῆτα.

—Ναί, αὐτὰ εἶναι λόγια. Κανεῖς δὲν ἔρριχτε... οἱ πέτρες ἔπεφταν μονάχες τους!

Οὕτως ἐξεδηλώθη ἡ πρὸς τὸ ὑπερφυσικὸν τῆς κυρίας πίστις καὶ ἤρχισαν οἱ θετικοὶ νὰ τὴν πειράζουν καὶ νὰ γελοῦν. Ἀλλ' ὁ ποιητὴς Γάμα, μεσηλὴς μελαγχρινὸς μὲ μεγάλους ρεμβώδεις ὀφθαλμούς, ὁ ὁποῖος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε μένει σοδαρὸς καὶ σιωπηλὸς, ὥστε ἐμπνεόμενος ἢ ἀναπολῶν τι,—καὶ εἰς τὴν στάσιν ταύτην ἡγάπα νὰ θωπεύῃ μικρὸν χρυσὸν σταυρὸν, ἀνηρτημένον ἀπὸ τῆς ἀλύσειος τοῦ ὠρολογίου του,—ἔλυσεν αἴφνης τὴν σιωπὴν διὰ τῆς ἀποτόμου ἀναφωνήσεως:

—Κολοκύθια! κολοκύθια!

Ἐστράφησαν ὅλοι πρὸς αὐτὸν καὶ ἐγένετο σιγή.

—Ἔσεῖς οἱ φιλόσοφοι, ἂν εἴσθε καλοὶ, νὰ μου ἐξηγήσητε τοῦ δικοῦ μου, τοῦ πατρικοῦ μου σπιτιοῦ τὸ περιστατικόν. Θὰ εἶνε τριάντα χρόνια τόρα. Ὅλοι σεῖς ἦσθε τότε παιδάκια καὶ δὲν θυμᾶσθε. Ἐκαθίσταστε στὸ Κολονάκι, σ' ἓνα σπῖτι παλῆρό· τόρα πεῖθ' δὲν ὑπάρχει· τῶκοψαν καὶ πέρασεν ἀπὸ κεῖ δρόμος. Καὶ ἀρχίζουν πεῖθ' ἡ πέτρες... Μὰ ξεύρετε τί κακόν;...

Καὶ θερμαινόμενος ὁλὸν ὁ ποιητὴς, διηγεῖται τὸ κακὸ τοῦ πατρικοῦ του σπιτιοῦ μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα· πῶς γὰρ σφράντα μέρες ἔπεφταν πέτρες νύκτα καὶ ἡμέραν ἀδιακόπως· πῶς ἐν ᾧ εἶχαν κλειστὰ πόρτες καὶ παρὰθυρα, οἱ πέτρες ἐξακολουθοῦσαν νὰ πέφτουν, μέσα στὸ σπῖτι, μπροστὰ στὰ μάτια τους· κατὶ πέτρες θεωροῦντες, σὺν τῷ τραπέζι, ποῦ βούλιαζαν τὸ πᾶνωμα τὸν καιρὸ ποῦ ἔπεφταν καὶ ποῦ τῆς ἐκούβαλοῦσαν ὕστερα μὲ τὰ κάρρα—μὲ τὰ κάρρα μάλιστα!—καὶ τῆς πετοῦσαν.

Ἡ κυρία Βῆτα ἀνατρίχιασε.

Ὁ ποιητὴς ἐξηκολούθησε τὴν διήγησίν του. Ἀστυνομικοί, εἰσαγγελεῖς, φρουράρχοι ὅλη ἡ Ἀθῆνα εἶχε